

การหาหอยหลอดที่เป็นอาชีพหลักของชุมชนดอนหอยหลอดมากกว่า 100 ปี

แต่ความต้องการหอยหลอดที่มากขึ้นส่งผลโดยตรงต่อประชากรหอยหลอดที่ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด จากปี พ.ศ. 2547 ที่สามารถหาหอยหลอดได้ 3-8

ตัว/ตารางเมตร ปัจจุบันพบเพียงตารางเมตรละ 1 ตัว หรือไม่พบเลย จากการศึกษาแนวทางการจัดการหอยหลอดอย่างยั่งยืน

ทำให้ทราบว่า การปิดพื้นที่หาหอยหลอดจะทำให้หอยหลอดเพิ่มจำนวนขึ้นมาได้ แต่การดำเนินการปิดพื้นที่ดังกล่าวต้องอาศัยความเข้าใจ และความร่วมมือจากชุมชน ซึ่งในความเป็นจริงดำเนินการได้ยาก

พื้นที่ดอนหอยหลอด ซึ่งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของหอยหลอดที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณดอนหน้าศาล

ซึ่งเป็นทั้งแหล่งหาหอยหลอดและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ทว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวดอนหอยหลอดส่งผลให้มีความต้องการหอยหลอดในปริมาณที่มากขึ้น

การหาหอยหลอดของชาวบ้านจึงเปลี่ยนวิธีการที่ไม่เหมาะสมและมีจำนวนผู้หาเพิ่มมากขึ้น ทำให้ปริมาณหอยหลอดมีแนวโน้มที่ลดลงทุกปี

แต่จากการศึกษาข้อมูลประชากรหอยหลอด โดยนายกอบชัย วรพิมพ์ษ์ ภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดยการสนับสนุนของโครงการ BRT พบว่าแม่หอยหลอดจะมีจำนวนน้อยแต่หอยหลอดยังคงสามารถสืบพันธุ์ได้

ซึ่งอาจมีความเป็นไปได้ที่ความหนาแน่นของหอยหลอดจะกลับมาชุกชุมอีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้นนโยบายในการใช้ทรัพยากรหอยหลอดในพื้นที่จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาการลดลงของประชากรหอยหลอดได้

ด้วยเหตุนี้ จึงได้เกิดการประชุมเพื่อทำความเข้าใจ โดยใช้แบบจำลองบนคอมพิวเตอร์ที่พัฒนาขึ้นเพื่อร่วมกันหาแนวทางการจัดการทรัพยากรหอยหลอด

จนในที่สุดสามารถกำหนดพื้นที่ห้ามจับหอยหลอดที่ชุมชนยอมรับได้ประมาณ 70 ไร่ อย่างไรก็ตาม ขณะที่ยังคงกำหนดเขตห้ามจับหอยหลอดดังกล่าว

ได้มีกลุ่มชาวประมงที่ไม่ใช่กลุ่มจับหอยหลอดเข้ามาขัดขวาง จึงทำให้ต้องมีการประชุมเพื่อหารืออีกครั้ง โดยเป็นการหารือร่วมกันระหว่างกลุ่มอนุรักษ์หอยหลอด

และกลุ่มชาวประมงที่หากินในพื้นที่ดอนหอยหลอด ผลจากการเจรจาดังกล่าวทำให้สามารถตกลงกัน และเลือกพื้นที่ห้ามจับหอยหลอดใหม่ได้ โดยมีเนื้อที่ประมาณ 22

ไร่ ซึ่งผลจากการปิดพื้นที่บริเวณดังกล่าวพบว่า มีประชากรหอยหลอดเพิ่มขึ้นจริงในพื้นที่ดังกล่าว

การประชุมเชิงปฏิบัติการแบบจำลองบนคอมพิวเตอร์ที่พัฒนาขึ้นเพื่อหาแนวทางการจัดการทรัพยากรหอยหลอด